

„Neměli bychom informovat rodiče?“ vzhledne Hanka tázavě k Hynkovi, který se před několika minutami bez úspěchu vrátil z lesa.

„Žije s babičkou, vždyť jsem ti říkal... a radši bych ji ještě neplašil.“

„Ale co když...“

„Žádný co když,“ utrhne se na ni Hynek, protože už má taky nervy nadranc, ale hned mírněji dodá: „Kryšpín se najde. Musí se najít!“

„Tys o té šikaně nic nevěděl?“ zeptá se Hanka opatrně.

„No...“ zaváhá mladý učitel. „Spíš... spíš jsem si to nějak nedal dohromady. To až teď mi některý věci do sebe zapadají. Mělo mi to všechno dojít dřív,“ přizná sebekriticky.

„Co třeba? Teda kromě toho, jak mu říkají, to už jsem zaregistrovala.“

„Slyšel jsem, jak se mu párkrát smáli, že nezná název nějaké hudební skupiny nebo neví o nové počítačové hře. Jednou přišel do školy v takový nemožný čepici z roku raz dva...“

„A co?“ nechápe Hanka.

„No, pustili se do něj. Prý, to máš z toho, že doma bydlíš jen se starou bábou, která zažila předminulý století!“

„Neblázni, tohle mu vážně řekli?“

„Řekli. Přitom Kryšpínova babička je naprostá hvězda. Nikdo z žáků v mé třídě nemá rodiče, kteří by se dítěti věnovali víc než ona. Dokázala skoro nemožné. Jenom tu slovní zásobu, jakou Kryšpín má, to se jen tak nevidí. Odmalička mu četla a povzbuzovala ho, aby četl s ní. Vyprávěla mu a opravovala ho, když pak zase vyprávěl on. Myslím, že jí je za to opravdu vděčný. Viděl jsem na něm, jak chtěl babičku bránit, ale... bylo jich moc. Měl z nich strach. Snažil jsem se těm největším lotrům, Marián, Denis, Srpen... všechno známý firmy... domluvit. Ale znáš je. Do očí ti to odkývají a sotva se otočíš, daj to klukovi sežrat o to víc.“

„Kdyby se je aspoň trochu pokusil zastavit, postavil se jim,“ řekne Hanka pobouřeně. „Takhle si na něj budou dovolovat donekonečna.“

„To máš těžký,“ rozhodí učitel rukama. „Je to začarovaný kruh. Kryšpín je nejistý a bojácný, protože za sebou necítí autoritu rodičů. Otec neznámý, matka naprosto selhala. I když babička dělá, co může, v očích spolužáků rodiče nenahradí. Navíc ten jeho problém. Kryšpín je prostě příliš snadný cíl.“ Hynek se na chvíli odmlčí a pak s mrzutým povzdechem dodá: „Neměl jsem ho dávat k těm třem na pokoj. Neměl. Jenže ostatní ho nechtěli. Mohlo mě napadnout, že...“

Znovu zakopne a znovu se zvedá na nohy.

„Budu špinavej jako prase,“ mumlá si sám pro sebe. „Co, jako prase! Jako pravej Kryšpín. Špindíra, Špína!“

Hlavou mu bleskne dávný rozhovor s baminkou. To ještě chodil do školky.

„Proč mám tak divný jméno, bami?“ zeptal se jednou.

„Divný? Proč divný?“

„Nikoho jiného s takovým jménem neznám. A Péťa říkal, že je divný.“

„Prosím tě. Péťa ať si říká, co chce. Ty buď na své jméno pyšný. Vlastně sis ho vybral sám už tenkrát, když ses narodil,“ usmála se baminka.

„Jak to?“ vykulil nechápavě oči.

„Kryšpín, to v latině doslova znamená chlapec s kučera-vými vlasy. A teď se jdi na sebe kouknout do zrcadla.“

Odběhl tehdy do koupelny, vylezl na stoličku a v zrcadle nad umyvadlem zkoumal svoje blondáté kudrny.

„Tak co vidíš?“ houkla na něj baminka, když se dlouho nevracel. „Jaký máš vlasy?“

„Světlý.“

„A jaký ještě?“

„Stočený do klubíček.“

„No a těm klubíčkům se říká kudrny nebo kučery. Ještě si myslíš, že ti tvoje jméno nepatří?“ vzala ho baminka do náruče.

Nad tou vzpomínkou se Kryšpín dodnes usmívá. Akorát že nikdy nezjistil, jestli mu jméno ve skutečnosti dala baminka, nebo mutr. Několikrát se na to chtěl baminky zeptat, ale vždycky ho na poslední chvíli napadlo, že to radši vědět nechce. Protože kdyby to jméno vymyslela mutr, tak by ho doopravdy nenáviděl. Když měl ale naději, že ho vymyslela baminka, byl ochoten za svoje jméno strpět všechny nadávky a úšklebky, které mu přinášelo. K tomu, aby na ně

byl hrdý, se ještě nepropracoval. I když... Hang se to jméno líbí, to už je slibný začátek.

Velitel Bárta se protáhne na židli, až mu lupne v zádech. Poté mrkne na levé zápěstí a tlumeně zakleje:

„Hrome, to je hodin. Kde je ten psovod? Už tu s tím hafanem přece měli dávno být.“

„Nedáte si kávu?“ strčí do místnosti hlavu vychovatelka Lýdie, v ruce připravený šálek.

„Čtvrtou?“ upře na ženu unavený zrak. „Ale jo,“ vzdychne rezignovaně. „Zrovna si říkám, že už měl dorazit psovod se psem,“ vysvětluje paní Lýdii důvod samomluvy. „Takhle můžeme lítat po lese třeba týden, a kluka nenajdeme. Pes by chytil stopu a hned by se vědělo, kterým směrem jít.“

„Děti už jste vyslechl všechny?“ zeptá se vychovatelka.

„Hm,“ usrkne Bárta horké kávy. „Ty tři výtečníky z jeho pokoje si ještě podám, ale podle mě taky nevědí, kde je. Prostě to vypadá, že kluk nikomu nic neřekl. Neměl tu nikoho, komu by se mohl nebo chtěl svěřit. Vlastně... vlastně ho už docela chápu, že se sebral a šel.“

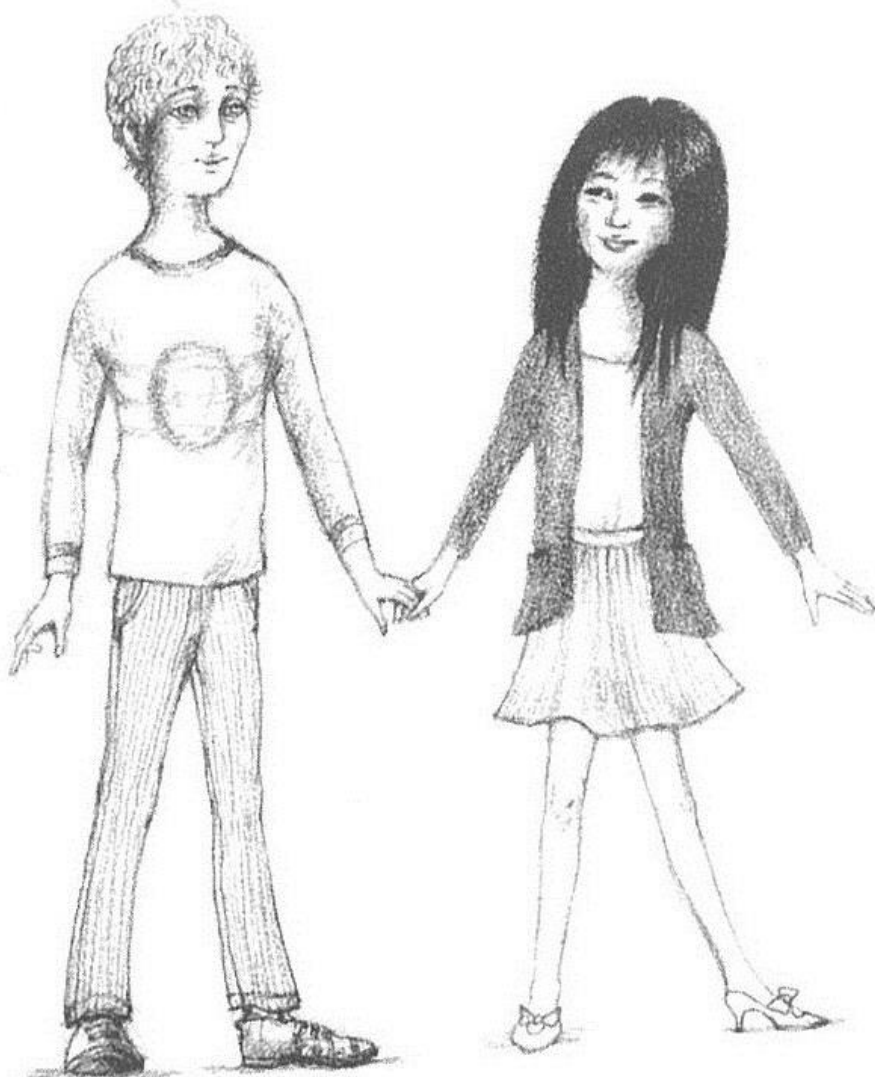
„Proboha, jak tohle můžete říct?“ vyjekne Lýdie popuzeně.

„Milá paní, Kryšpín tu byl úplně sám. Chápete? To-tál-ně sám, jak by to trefně formuloval jeden z těch kluků, co jsem s nimi dneska v noci mluvil. Asi dospěl k rozhodnutí, že je vlastně fuk, jestli bude sám tady, v rekreační chatě plný spolužáků, nebo sám venku v lese. Prostě mu to asi vyšlo nastejno. Možná ten les bodoval o trochu víc. A ačkoliv se to na první pohled zdá nepochopitelné, možná se v něm dokonce cítí bezpečněji. A proto teď není tady, ale venku.“

Lýdie na něj v úžasu zírá.

Bárta jen unaveně mávne rukou a omluvně dodá:
„Nebylo by do toho kafe trochu mlíka? Moc vás prosím.“

Půda pod jeho nohama je pevná, ale měkká. Tlumí každý Kryšpínův krok. **Nemá sice zpětnou kontrolu, ale představuje si, že našlapuje tiše jako indián.** Na druhou stranu, tady by se asi ani dupat nedalo. S úsměvem si vzpomene na Hang.

„Hele, mám nový střívkýčky,“ chlubila se mu jednou a on v první chvíli myslel, že mu Hang chce ukázat ukopnuté malíčky, **ale to jen špatně rozuměl,** a proto se tvářil udiveně.

„Střevíce, lodičky, boty na podpatku,“ vysvětlovala mu trpělivě a ukazovala mu takové ty holčičí boty, co jsou u paty o dost vyšší než u špičky.

„Jo ták!“

Ženský to nosej. Baminka teda ne. Lamentuje, že by jí v tom otékaly nohy. Hang má nohy hubený, té kotníky neatékaj. A když se chce na těch podpatcích mermomocí přerazit...

„Tak co jim říkáš?“ dožadovala se tenkrát Hang Kryšpínovy obdivné reakce.

„Modrý,“ pokrčil rameny.

„To je všechno?“

„Jdou ti ke svetru. A k těm tvým modrým vlasům,“ zamumlal.

„Teda – na kluka to ujde,“ přikývla uznale. „Počkej, ale k vlasům?“ zarazila se vzápětí. „Copak já mám modrý vlasy?“

„Jasně že jo,“ trval na svém. „Neříkej, že o tom nevíš.“

„To nevím,“ odsekla.

„Hele, mně se tvoje vlasy líběj,“ snažil se si ji udobřit.

„Jenže já jsem se teď ptala na střevíčky,“ postavila si Hang hlavu. „Slyšíš, jak na dlažbě krásně klapou?“

„Cože dělá?“ nechápal a překvapeně se zastavil.

„Klapou,“ zastavila se taky. „Co krok, to klap, poslouchej,“ pokračovala v chůzi. „Už to vidíš? Teda slyšíš?“ otočila k němu hlavu.

Viděl, jak při každém kroku schválně trochu dupla, ale neslyšel nic. Jen vzdálený hukot ulice plné projíždějících aut.

„Tak už je ti to jasný? Mám klapací boty jako máma.“

Kryšpín do té doby netušil, že existuje něco jako klapací boty. A ani teď nerozuměl jejich účelu.

„K čemu je to dobrý?“ projevila netušený zájem.

„Přece aby se za námi kluci otáčeli, ne?“ vykulila Hang mandlové oči, až málem vypadaly jako kulaté.

„To mě nikdy nenapadlo,“ zamumlal poraženecky, protože si uvědomil, že on by se za klapajícími střevíci neotočil.

„Teď to aspoň víš,“ usmála se na něj.

„Hang?“ osmělil se při vnuknutí náhlého nápadu. „Můžu tě vzít za ruku?“

„My spolu jako chodíme?“ vykulila zase oči a Kryšpín si všiml, že trochu zčervenala, nejvíc u kořínek těch namodralých vlasů a pak na krku. „Tak chodíme?“

„Já nevím,“ zrudnul pro změnu on, jak mu došlo, co Hang říká. „Můžem, no,“ přešlápl rozpačitě.

„Tak jo,“ podala mu ruku a společně vykročili.

Snažil se sladit svůj krok s jejím a napnul uši k prasknutí. Nic. Ale pak se začal soustředit na rytmus její kývající ruky, kterou držel ve své. Pozorně sledoval, kdy se ruka pohne a kdy její bota došlápne na dlažbu. A pak... pak to uslyšel.

Ne v uších. Ale v dlani. Krok-klap, krok-klap.

„Tý jo. To jsou fakt dobrý boty,“ vydechl nakonec obdivně.

Nadpraporčík Bárta dopijí poslední lok kávy a smutně zírá na odhalené dno hrnku.

„Další už nesmím, nebo to tady se mnou sekne,“ zabručí. Potom s nepříjemným drnčením odsune židli a rázně vstane od stolu. „Musím si trochu protáhnout nohy. A provětrat hlavu.“

Pořád mu v ní vězí vlezlá domněnka, že mu něco důležitého uniká. Vyjde z místnosti a s notesem v kapse se tiše pouští do nové prohlídky chaty. Třeba mě něco praští do nosu, zadoufá, ale až tak moc tomu nevěří.

Jenže někdy je lepší rovnat si myšlenky při chůzi než vsedě. Když ještě chodil do školy a měl se naučit nazpaměť básničku, nebo se nabiflovat vzorečky, anglická slovíčka či letopočty historických událostí, vždycky pochodoval po obýváku kolem stolu. Máma se už pak zlobila, že při té stále stejné trase prochodí koberec. Tak tady jim prochodím lino, usměje se rošťácky a vyrazí směrem k jídelně.

Terén pod Kryšpínovýmá nohama je teď nerovnější. Jde se mu čím dál hůř. Navíc má neodbytný pocit, že ho sledují. Někdo. Nebo něco. Vystrašeně se otáčí, avšak vidět není nic. Nebo ano? Co ten stín vzadu? Kryšpín se znovu dává do běhu. Rukama vztaženýma před sebe si chrání obličej. I tak ho má poškrábaný až běda. Ale to nevadí. Hlavně aby ho to za ním nechytilo!

Náhle cítí, jak se mu cosi otře o tvář. To nebyla větev. Ani list. A teď zase! Tak už ho mají. Nebo má. Kdoví jaké zvuky tvor vydává? Mlčení je někdy horší než sebeděsivější hlas.

„Áááá,“ řve Kryšpín hrůzou a mlátí kolem sebe rukama, aby zvíře, které po něm chňapá, odehnal.

Náhle mu mezi prsty uvízne cíp látky.

„Já se picnu! To je můj šátek,“ mumlá ulehčeně a sám nad sebou vrtí hlavou, jak ho taková hloupost jako šátek vlající mu kolem obličeje mohla tak příšerně vystrašit.

Na chvíli se zastavuje, ale vnitřní nejistota ho hned žene dál. Musí odtud pryč, prostě musí. Na zemi leží spousta spadáných větví plných ostrých výčnělků. Jako stvořené se tady přerazit, zvláště když zašel měsíc, napadne ho a vzápětí leží na zemi. Jako by ten karambol přivolal.

„Já do toho kopnu!“ vzteká se a s bolestivým sykotem se zvedá ze země.

Dlaň pravé ruky má tentokrát pořádně sedřenou. Moc na ránu nevidí, ale mazlavá tekutina s typickým pachem krve mluví za všechno.

„Snad to není hluboký a přestane to téct,“ bručí si sám pro sebe a bez váhání si dlaň ošetří mohutným plivnutím. „Tak, ještě ovázat kapesníkem a... bude to dobrý.“

Navyklým pohybem zkontroluje, jestli krabička je tam, kde má být, a už chce vykročit, když mu dochází, že kolena má úplně mokrá.

„No, to snad ne,“ vyjekne a očima se snaží proniknout tmu. „Je tu nějaká bažina nebo co.“

Kryšpínovi je jasné, že musí postupovat velmi obezřetně. Pohybuje se v předklonu, opatrně našlapuje a nezraněnou rukou ohmatává terén před sebou. To je jeho štěstí. V příští chvíli ruka máchne do prázdna a Kryšpín má co dělat, aby se po hlavě nezřítil do jakési strouhy. Pevně se zapře nohama a znovu hrábne rukou dolů. Prsty mu obklopí chladná spěchající voda.

„Potůček!“

„Kluci, spíte?“ ozve se v rohu pokoje nenadálý šepot.

„Uaaach, jooooo. Hele, Srpen, neruš,“ zazívá Marián, ale z tónu jeho hlasu je zřejmé, že ospalost jen předstírá.

„Myslíte, že Špínu najdou?“ pokračuje tedy Srpen.

„A není to fuk, vole? Hoď na to bobek a spi. My sme ho přece nikam neposílali, šel sám. A navíc už sme tou dobou spali, no ne?“

„Já spíš přemejšlim...“ zívne pro změnu Denis.

„Jo, ty přemejšlíš,“ usekne Marián jeho zívnutí. „Tak to snad radši ani nezkoušej. V tvém případě to může bejt nebezpečný celému okolí.“

Jenže Denis už se dal do uvažování a je tak silné, až ho na posteli posadí.

„Hele, nemůžou na to ty policajti přijít?“ vyhrkne zadržle.

„Jako na co?“

„No, že sme mu to vzali.“

„A my sme mu něco vzali?“ předvede Marián ukázkový údiv. „Já teda vo ničem nevim. Tys mu snad něco vzal?“

„Ne,“ hlesne Denis.

„No, vidiš. Proto, vole, nepřemejšlej a kušuj!“

Tak potok. Proč vlastně ne? Aspoň si tu ránu na dlani pořádně vymyje. Kryšpín noří ruku do studeného proudu, který se mu rychle žene mezi prsty. Úplně uvolní zápěstí a nechá ruku ve vodě bezvládně vlát. Jako praporek ve větru. Jako nějaký cár. Cár jedenáctiletého klučičího těla, usměje se.

Kdybych neměl ruku pevně spojenou s trupem, tak by mi uplavala, napadne ho a při té představě se rozesměje nahlas. Bláznivě. A není k zastavení. Úplně se tím nervózním smíchem zalyká. Chichotá se vysokými pištivými tóny a pak zase rámusí hlubokým hrdelním smíchem dospělých chlapů. Teda, aspoň si to myslí, že to tak je. Nechává se smíchem unášet stejně, jako by voda unesla jeho ruku, kdyby jí to dovolil. A je mu hned o poznání líp.

Kryšpín se nakloní nad úzký pruh spěchající hladiny. Málem se jí čelem dotýká. Nic moc v té tmě nevidí, ale slyšet je úplně, úplně všechno... Jak voda křičí a zpívá. Jak se

bublavě pochechtává. Jak se při výskání zimomřivě tetelí. Jak tu a tam hlasitě škobrtne o kámen. Pokřikuje na břehy. Úplně u dna řve, odřená o drsný písek. Jak pročesává vlasy zaplavených trav. Hlasitě to syčí a praská... Hang mu jednou vyprávěla, že přesně takhle si její vlasy povídají s hřebenem. Tenkrát jí nerozuměl, nechápal, co tím myslí, teď už ví.

Všechny tušené i netušené zvuky vody však mají jeden prozaický důsledek. Najednou se mu strašně chce na záchod. Ještě že je to v lese tak jednoduché. Stromy, stromy, který z vás si mám vybrat?

„Kluci, já to jdu vyndat!“ prohlásí Denis, rázně odhodí příkrývku a bos vystartuje ze dveří.

„Mám ho chytit?“ nabízí se Srpen.

„Nech ho. Když je někdo vůl, tak je vůl,“ zamumlá Marián naoko ospale, ale ve skutečnosti široce otevřenýma očima zírá do tmy.

„Co tam děláš?“ ozve se Denisovi za zády.

„Do háje,“ vyjekne kluk polekaně a snaží se fofrem zdekovat.

Jenže Bárta stojí ve dveřích. Úniková cesta z toalet je zatrasená policistovým mohutným tělem v uniformě.

„Tak se na to spolu podíváme, ne?“ usoudí Bárta a začne si rolovat rukávy, aby si je nenamočil. „Ty se ani nehni, nebo...“ ukáže Denisovi rukou ke svému opasku, kde visí pouzdro, nejspíš s pistolí.

Denise ani nenapadne, že by se mohl být jen maličko pohnout. Hrůzou naprosto zkameněl. Zdá se, že Bártovi to stačí. Otočí se ke klukovi zády a nakoukne do splachovací

nádržky za záchodovou mísou. Porcelánové víko Denis už sundal a položil na zem.

V první chvíli Bárta nic nevidí.

„Rozsviť i vedlejší světlo,“ přikáže Denisovi.

Kluk dál stojí jako sloup.

„Povídám, rozsviť. Nezasťrelím tě,“ hodí po něm Bárta zachmuřeným okem. Ve tváři se mu nehne ani sval. Mluví vážně, nebo nemluví? „Tak bude to?“ houkne.

Denis vyskočí jako zajíc a horlivě zapíná na záchodech všechna světla.

„Vidíš, jak to jde. Stačí.“

Nadpraporčík se znovu nakloní nad nádržkou. Už už to vypadá, že nic neobjeví. Ale pak sáhne do kapsy pro brýle.

„Přece je tam něco,“ zamumlá a ponoří ruku do vody určené k splachování.

Denis vypadá, že omdlí. Na útěk nemá ani pomyšlení, ani dost sil.

„Co to je?“ obrátí se k němu Bárta s dvěma miniaturními předměty v ruce.

„Brouci,“ hlesne Denis a celý se rozklepe.